

CJUE: Instanta competenta are sarcina de a aprecia temeinicia refuzului îmbarcării unui resortisant al unui stat tert

Curtea de Justiție a Uniunii Europene a decis, joi, ca refuzul îmbarcării în avion a unui pasager pentru motivul ca acesta ar fi prezentat documente de calatorie pretins necorespunzatoare nu priveaza, în sine, pasagerul de protecția prevazuta de Regulamentul în materie de compensare și de asistenta a pasagerilor aerieni, informeaza un comunicat de presa al CJUE.

De asemenea, CJUE sustine ca în caz de contestare din partea acestui pasager, revine instantei competente sarcina de a aprecia caracterul temeinic sau nu al motivelor acestui refuz.

Tribunalul de la Luxemburg a analizat un incident care a avut loc în luna septembrie 2015, când D.Z., resortisant al Kazahstanului, s-a deplasat la aeroportul din Larnaca (Cipru) în vederea îmbarcării pentru un zbor al companiei aeriene române Blue Air cu destinatia București (România), unde prevazuse sa ramâna pâna la 12 septembrie 2015. La momentul controlului la aeroport, cetateanul din Kazahstan a prezentat pasaportul sau, un permis de sedere temporara cipriot, cererea de eliberare a vizei de intrare pe teritoriul român pe care o depusese anterior pe site-ul internet al Ministerului Afacerilor Externe român, precum și raspunsul ministerului mentionat potrivit caruia o asemenea viza nu era necesara. Contactat de angajatii societatii care actioneaza în calitate de mandatar al Blue Air în aeroportul din Larnaca, personalul la sol al Blue Air din aeroportul Bucuresti a aratat ca D.Z. nu putea intra în România în lipsa detinerii unei vize nationale, ceea ce a avut drept consecinta refuzul la îmbarcarea acestuia.

D.Z. a formulat o actiune împotriva Blue Air la Tribunalul Districtual din Larnaca, Cipru, în scopul de a fi compensat pentru prejudiciul pe care considera ca l-a suferit ca urmare a acestui refuz. În aceste conditii, instanta de trimitere a solicitat Curtii de Justitie sa interpreteze Decizia privind regimul simplificat de control al persoanelor la frontierele externe, Codul Frontierelor Schengen, precum și Regulamentul în materie de compensare și de asistenta a pasagerilor aerieni. Potrivit articolului 3 din respectiva decizie, cele patru state membre vizate de aceasta, printre care România, pot sa recunoasca ca fiind echivalente cu vizele lor nationale, pentru sederi pe teritoriul lor pentru o perioada care nu depaseste 90 de zile în orice perioada de 180 de zile, vizele și permisele de sedere eliberate de celelalte state membre astfel vizate.

Prin hotarârea pronuntata astazi, Curtea considera mai întâi ca, atunci când un stat membru vizat de respectiva decizie se angajeaza, astfel cum a procedat România, sa aplice decizia și regimul prevazut de articolul 3 din aceasta și sa recunoasca drept echivalente cu propriile sale vize vizele și permisele de sedere eliberate de celelalte state membre destinate ale respectivei decizii, acest stat membru este obligat sa recunoasca în

principiu toate documentele mentionate de acest articol pentru sederile care nu depasesc 90 de zile în orice perioada de 180 de zile si nu poate deroga, de la caz la caz, de la acest regim.

"Curtea a statuat ca un resortisant al unui stat tert, titular al unei vize de intrare sau al unui permis de sedere care beneficiaza de o asemenea recunoastere, poate invoca aceasta dispozitie împotriva acestui stat membru (efect direct)", se arata în hotarârea CJUE. "Cu toate acestea, pasagerul nu poate opune decizia operatorului de transport aerian care i-a refuzat îmbarcarea pentru motivul ca intrarea pe teritoriul statului membru de destinatie ar fi fost refuzata de autoritatile acestui din urma stat, întrucât, procedând astfel, operatorul de transport aerian nu actioneaza în calitate de emanatie a acestui stat membru", adauga Curtea.

În continuare, Curtea arata ca faptul ca "un operator de transport aerian refuza îmbarcarea unui resortisant al unui stat tert, în lipsa unei decizii de refuz al intrarii scrise, motivate si comunicate persoanei interesate, este contrar Codului Frontierelor Schengen". În sfârșit, Curtea a statuat ca "refuzul la îmbarcare motivat de caracterul pretins necorespunzator al documentelor de calatorie nu priveaza, în sine, pasagerul de protectie în temeiul Regulamentului în materie de compensare si de asistenta a pasagerilor aerieni".

Prin urmare, în caz de contestare, "revine instantei competente sarcina de a aprecia caracterul temeinic sau nu al motivelor unui asemenea refuz la îmbarcare", susine CJUE. În aceasta privinta, Regulamentul în materie de compensare si de asistenta a pasagerilor aerieni se opune unei clauze, continuta în conditiile generale ale operatorului de transport aerian, care limiteaza sau exclude raspunderea acestuia în caz de refuz la îmbarcare pentru motive legate de caracterul pretins necorespunzator al documentelor de calatorie ale pasagerului, si priveaza astfel pasagerul de eventualul sau drept la compensare.

Compania aeriana Blue Air opereaza avioane tip Boeing 737 si are în derulare un program amplu de înnoire a flotei.

În cei 15 ani de activitate, Blue Air a transportat peste 30 de milioane de pasageri si a zburat peste 340 milioane de kilometri. Compania este certificata IATA Operational Safety Audit (IOSA) de catre International Air Transport Association (IATA) pentru standarde exceptionale de operare si este membra cu drepturi depline IATA.